

## Una crisi de dignitat humana

- Arruïnats i desmoralitzats pel bloqueig israelià, els palestins ja no confien en el món

LARA CONTRERAS

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 12.10.09

Acabo de deixar la sofisticada terminal fronterera israeliana per endinsar-me caminant en la polsegosa Gaza. On hi havia camps de cultiu, ara hi veiem desolació; ja no hi creix res a la zona de seguretat creada pels israelians.

El grup de dones amb el qual ens reunim ens expliquen que aquests camps els pertanyien i que podien viure'n de sobres. Des que va començar el bloqueig de la franja, i sobretot després de l'operació Plom Fos, ja no els queda res. No tenen ingressos, les seves cases han estat destruïdes i no es poden reconstruir perquè els israelians no permeten que hi entrin els materials necessaris per fer-ho; depenen de l'ajuda humanitària i viuen amb por, els trets no han cessat. Per a elles aquesta situació atempta contra la seva dignitat: **«¿Per què hem de dependre de l'ajuda que donen les oenagés quan sempre hem sigut autosuficients?»**.

Més tard, parlem amb una família d'agricultors. Abans del bloqueig de la franja es podien mantenir i fins i tot estalviaven diners, però després del tancament de fronteres per part d'Israel depenen de l'ajuda humanitària per sobreviure. La dona ens explica que els israelians els van destruir els cultius i que ara, gràcies a l'ajuda d'oenagés, han tornat a cultivar, però han hagut de canviar de tipus de cultiu i ja no poden exportar-lo: els

israelians no deixen sortir cap producte de Gaza. A més a més, els preus de les llavors són més alts i els productes es venen a preus més baixos a la franja. No fan prou diners per viure.

Ibrahim, el pescador de la foto, ens explica que ara només es poden allunyar tres milles per pescar, i això es tradueix en menys pesca i de més baixa qualitat. Però això no és el pitjor, ens explica. Els vaixells israelians els vigilen constantment i a la mínima els disparen, els detenen o els maten i es queden amb les seves embarcacions. Al matí següent som testimonis, mentre esmorzem, de com un vaixell israelià dispara a uns pescadors palestins. Segons sembla els estaven avisant que no s'allunyessin més.

Sense esperança

Sempre fem la mateixa pregunta: «**¿Què espereu de la comunitat internacional?**». Sempre la mateixa resposta: «**Res**». Tots ens diuen que la comunitat internacional –i com a part d'ella, el Govern espanyol– pot pressionar Israel perquè posi fi al bloqueig de Gaza. Que es pot negar a pagar el que Israel destrueix i demanar-li comptes pels danys causats. També es pot assegurar que els diners que compromet per a Gaza arriben a la gent que els necessita, però no confien que això passi perquè hi ha interessos polítics que estan per damunt de les necessitats de la població.

És la primera vegada que veig els palestins sense esperança. No confien ni en Al-Fatah ni en Hamàs, cap d'ells es preocupa de la població, ens diuen. També han perdut la confiança en la comunitat internacional. Això

em va impactar enormement: veure la gent sense esperança és el més trist, sobretot quan tu formes part dels que els han decebut.